

Arrest

nr. 280 855 van 25 november 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 25 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juli 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Palestijnse origine te zijn en geboren te zijn in 1976 in al Hofuf Saoedi-Arabië.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 22 januari 2018. Op 24 januari 2018 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 9 juli 2021 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 30 maart 2022 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn uit Saoedi-Arabië. U bent geboren op (...) 1976 in al Hofuf te Saoedi-Arabië. U bent een soennitische moslim van religie en een Arabier van etnie. U bent een afstammeling van Palestijnse vluchtelingen van 1948 doch u en uw familieleden hebben zich nooit geregistreerd bij de UNRWA. Uw vader is afkomstig uit Joures (in het oorspronkelijk Palestina) en moest in '48 vluchten naar de Gazastrook. Uw vader verbleef in de Gazastrook tot 1960 waarna hij naar Egypte trok om er zijn universitaire studies aan te vangen. Uiteindelijk vestigde uw vader zich in Saoedi-Arabië. Uw vader was op het moment van zijn vertrek naar de Golfstaten in het bezit van identiteitsdocumenten voor Palestijnse vluchtelingen afgeleverd door de Egyptische autoriteiten en beschikt niet over een Palestijns nationaal nummer. U beschikt evenmin over een nationaal nummer en verkeerd bijgevolg in de onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook. U woonde vanaf uw geboorte tot 2017 op verschillende plekken in Saoedi-Arabië. Na het succesvol afronden van uw middelbare studies heeft u een opleiding 'computer ingenieur' gevolgd in Riyad. Vanaf 1994 tot 2009 werkte u als zelfstandige in de verkoop en reparatie van computers. Daarna was u actief binnen de toeristische sector, onder meer het helpen van toeristen bij vinden van hotelkamers en dergelijke. U deed dit werk tot en met eind 2016. In 2000 bent u aangehouden door de zedenpolitie te Saoedi-Arabië. U was op het moment van uw aanhouding in het bezit van pornografisch materiaal en u werd naar aanleiding hiervan veroordeeld tot een gevangenisstraf van negen maanden en 300 zweepslagen. Normaal gezien zou u nadien het land zijn uitgezet maar aangezien u een staatloze Palestijn bent zonder nationaal nummer kon men dit niet doen. In 2002 bent u in Saoedi-Arabië gehuwd met MS, van Palestijnse afkomst met de Jordaanse nationaliteit, en samen hebben jullie twee kinderen: A. (°2003) en R. (°2007). In 2012 bent u gescheiden en kreeg uw echtgenote met uw toestemming de voogdij over jullie kinderen. In datzelfde jaar leerde u uw huidige echtgenote NA, met de Marokkaanse nationaliteit, kennen tijdens haar bezoek aan Saoedi-Arabië in het kader van de 'umrah', in casu de kleine bedevaart. U regelde een werkvisum opdat zij vanuit Marokko kon terugkeren naar Saoedi-Arabië. In 2012 bent u wettelijk gehuwd met NA (O.V. 8.579.840). Uw huwelijk werd vervolgens geregistreerd bij de Marokkaanse autoriteiten. Samen hebben jullie ondertussen vijf kinderen: Ki. (°2013), Ku. (°2015), M. (°2017), E. (°2019) en O. (°2021). Na uw huwelijk vestigde uw echtgenote zich bij u in de stad 'Medina al Munawara' gelegen in Saoedi-Arabië. In de periode na uw huwelijk reisde u meermaals naar Marokko. Dit onder meer voor uw huwelijksfeest alsook de geboortes van uw drie oudste kinderen. Uw echtgenote bleef na de bevallingen gemiddeld zo'n drie à zes maanden in Marokko in haar ouderlijke woning. In deze periode bracht u de noodzakelijke documenten in orde opdat u samen met uw echtgenote en kinderen zou kunnen terugreizen naar Saoedi-Arabië. Uw drie oudste kinderen werden na de geboorte geregistreerd bij de Marokkaanse burgerlijke stand alsook bij het Palestijns consulaat als Palestijnen. Jullie kozen er uitdrukkelijk voor om uw kinderen enkel als 'Palestijns' te registreren én geen aanvraag voor het verwerven van de Marokkaanse nationaliteit in te dienen, ondanks het feit dat zij hiervoor in aanmerking kwamen volgens de Marokkaanse nationaliteitswetgeving. U besliste hiertoe omwille van het feit dat uw kinderen, net als uzelf, niet beschikken over een Palestijns nationaal nummer en de Saoedische autoriteiten in geval van problemen niet in staat zouden zijn hen het land uit te wijzen. In de loop van 2017 keerde uw echtgenote terug naar Marokko om er te bevallen van uw dochter M. Zij werd geboren op (...) 2017. Na de bevalling van uw dochter M. is uw echtgenote niet meer teruggekeerd naar Saoedi-Arabië. In oktober 2017 vervoegde u uw gezin in Marokko aangezien het steeds moeilijker werd om een verblijfsvergunning (iqama) te krijgen in Saoedi-Arabië. Daarnaast hadden de Saoedische autoriteiten een nieuwe personenbelasting aangekondigd voor buitenlanders met een verblijfsvergunning in Saoedi-Arabië. Door de invoering van de nieuwe wet zou u maandelijks zo'n 600 euro aan belastingen moeten betalen wat financieel niet haalbaar was voor u. Voorgaande lag mee aan de basis van uw besluit om het land definitief te verlaten. Op het moment van uw vertrek uit Saoedi-Arabië was uw verblijfsvergunning nog enkele maanden geldig. Ook in Marokko bleek het onmogelijk om een verblijfsvergunning te krijgen. Omwille hiervan verliet u Marokko eind 2017 samen met uw gezin op illegale wijze. Jullie werden via Nador naar de Spaanse enclave Melilla gesmokkeld. Daar dienden u en uw echtgenote een verzoek om internationale bescherming in bij de Spaanse asielinstanties. Na een verblijf van ongeveer één maand te Melilla werd u samen met uw gezin overgebracht naar het Spaanse vasteland. Jullie besloten het verdere verloop van de asielpcedure in Spanje niet af te wachten en reisden verder naar België waar jullie op 22 januari 2018 aankwamen. Op 24 januari 2018 dienden u en uw echtgenote een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Op (...) 2019 is uw echtgenote in België bevallen van jullie dochter E. Op (...) 2021 is uw echtgenote in België bevallen van jullie zoon O. U heeft

uw twee jongste kinderen bij de Palestijnse autoriteiten noch bij de Marokkaanse autoriteiten geregistreerd. U en uw echtgenote besloten immers voor de goede vrede dat jullie kinderen de Belgische nationaliteit dienden te verwerven. U heeft na uw veroordeling in 2000 geen persoonlijke problemen meer gekend in Saoedi Arabië. U verwijst naar de algemene moeilijkheden voor het verkrijgen en/of vernieuwen van een verblijfsvergunning, de invoering van een nieuwe personenbelasting voor buitenlanders alsook het heersende klimaat van racisme en discriminatie ten aanzien van buitenlanders in het land. U heeft geen persoonlijke problemen gekend in Marokko. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende stukken neer: uw Palestijns paspoort (origineel), uw Egyptische paspoort voor Palestijnse vluchtelingen (origineel), uw Saoedische iqama voorzien van een vertaling (origineel), uw rijbewijs voorzien van een vertaling (origineel), de toelating van de Saoedische politie om te rijden (kopie), een woonstattest (kopie) uw geboorteakte voorzien van een vertaling (origineel), een vertaling van een schoolattest (kopie), het Marokkaanse paspoort van uw echtgenote (origineel), aanvragen voor de Palestijnse paspoorten van uw kinderen Ki, Q. en M. (originelen), uw huwelijksakte (origineel), de geboorteakte van uw echtgenote voorzien van een vertaling (origineel), de Belgische geboorteakte van E. (origineel), de Belgische geboorteakte van O. (origineel) en een attest van de Palestijnse missie ter bevestiging van de Palestijnse afkomst van u en uw kinderen Ki, Q. en M. (origineel).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde stukken blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij UNRWA en dat u nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA. Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U verwijst in het kader van uw verzoek om internationale bescherming naar de algemene moeilijkheden voor het verkrijgen en/of vernieuwen van een verblijfsvergunning in Saoedi Arabië, de aankondiging van een nieuwe personenbelasting voor buitenlanders die een enorme bijkomende financiële last zou zijn voor u alsook het heersende klimaat van racisme en discriminatie ten aanzien van buitenlanders in Saoedi-Arabië. Voorts verwijst u naar het feit dat u in 2000 al eens werd aangehouden en veroordeeld tot een gevangenisstraf van 9 maanden en 300 zweepslagen in Saoedi-Arabië. Tot slot haalt u aan dat u als staatloze Palestijn, in casu een Palestijnse burger zonder een nationaal nummer, niet in staat bent om terug te keren naar de Palestijnse gebieden noch u elders duurzaam te vestigen. Er dient hierbij te worden opgemerkt dat het CGVS niet betwist dat u van Palestijnse origine bent. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat staatlozen in het algemeen, en Palestijnen in het bijzonder, doorheen hun levensloop één of meerdere landen van gewoonlijk verblijf kunnen hebben. Een land kan worden beschouwd als land van gewone verblijfplaats wanneer blijkt dat een verzoek(st)er feitelijk in een land of regio heeft verbleven, waarbij het verblijf een zekere continuïteit en stabiliteit heeft. Het is daarom vereist dat de verzoek(st)er een geruime tijd in het land verbleven heeft, er zich gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend. Het is niet vereist, noch van belang dat de verzoek(st)er een juridische band heeft met het land of er op legale wijze verbleven heeft. Het gegeven dat een verzoek(st)er geruime tijd in een land verbleven heeft, dat hij/zij een werkelijke en bestendige of duurzame band met het land heeft gekend, en dat het centrum van het sociale en familiale leven van de verzoek(st)er zich op die plaats bevindt zijn echter wel belangrijke criteria voor het bepalen van het land of de landen waar een staatloze verzoek(st)er vroeger zijn/haar gewone verblijfplaats had. Om te bepalen of een verzoek(st)er zijn/haar gewone verblijfplaats heeft gehad in een welbepaald land, dient dan ook rekening te worden gehouden met het geheel van feitelijke omstandigheden die een duurzame band met dat land aantonen (RvV 16 september 2021, nr. 260 785). Gelet op uw verklaringen aangaande de omstandigheden van uw verblijf in Saoedi-Arabië, dient dit land als uw land van gewoonlijk verblijf beschouwd te worden. U bent er immers geboren en getogen. Uit uw verklaringen blijkt dat u vanaf uw geboorte tot oktober 2017 op legale wijze in Saoedi-Arabië heeft verbleven (zie CGVS H. dd. 09.07.2021, p. 11). U was er na het afronden van uw studies tewerkgesteld in de handel. Later was u op

zelfstandige basis actief in de toeristische sector (zie CGVS H. dd. 09.07.2021, p. 15 en 16). Uit uw verklaringen blijkt eveneens dat het centrum van uw sociale en familiale leven zich in Saoedi-Arabië bevindt. Zo verblijven uw ouders tot op heden in Saoedi-Arabië net als het gros van uw broers en zussen (zie CGVS H. dd. 09.07.2021, p. 17). Zelf bent u er in 2002 gehuwd met uw eerste echtgenote met wie u twee kinderen kreeg. Uw voormalige echtgenote en jullie kinderen verblijven tot op heden nog steeds in Saoedi-Arabië (zie CGVS H. dd. 09.07.2021, p. 7, 8 en 9). Ook nadat u hertrouwde bleef uw gezinsleven zich afspelen in Saoedi-Arabië. Zo vestigde uw huidige echtgenote, die voor jullie huwelijk nog woonachtig was in Marokko, zich na jullie huwelijk in Saoedi-Arabië. Ook uw twee oudste twee kinderen, hoewel zij geboren zijn in Marokko en dit omwille van financiële redenen, groeiden op in Saoedi-Arabië. In dit verband verklaarde u immers dat u en uw echtgenote na de geboortes van uw kinderen vanuit Marokko terugkeerden naar Saoedi-Arabië (zie CGVS H. dd. 09.07.2021, p. 9 en 10). Uit uw verklaringen en de elementen vervat in uw administratief dossier blijkt dat de door u aangehaalde problemen in Saoedi-Arabië geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, en dit omwille van onderstaande redenen. Uit uw verklaringen blijkt dat u – met uitzondering van uw aanhouding en daaropvolgende veroordeling – geen problemen heeft ondervonden met de Saoedische autoriteiten of met burgers (zie CGVS H. dd. 09.07.2021, p. 22 en 23). Wat betreft uw verklaringen aangaande uw aanhouding door de zedenpolitie, en de daaropvolgende veroordeling tot een gevangenisstraf van negen maanden en 300 zweepslagen, dient vooreerst te worden opgemerkt dat dit een puur gemeenrechtelijke aangelegenheid betreft die geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald uw ras, uw nationaliteit, uw religie, uw politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. De door u aangehaalde problemen met de Saoedische autoriteiten zijn dan ook vreemd aan de criteria van de Conventie van Genève. Verder blijkt dat u geen enkel begin van bewijs kan voorleggen van uw bewering dat u in 2000 effectief gedurende ettelijke maanden opgesloten zat en 300 zweepslagen kreeg nadat u betrappt werd met pornografisch materiaal (zie CGVS H. dd. 09.07.2021, p. 19 – 22). Dit mag verbazen aangezien er logischerwijs verondersteld kan worden dat u, indien u daadwerkelijk door een Saoedische rechtbank veroordeeld werd, de nodige stukken ter staving van uw verklaringen zou kunnen voorleggen. Dit klemmt des te meer nu uit uw verklaringen blijkt dat u nog steeds over een familiaal netwerk beschikt in Saoedi-Arabië waarmee u contact onderhoudt (zie CGVS H. dd. 09.07.2021, p. 17) zodat er redelijkerwijze van uit kan gegaan worden dat u tijdens de drie jaar dat u zich reeds in België bevindt over de mogelijkheid beschikte om de documenten ter staving van uw verklaringen te verzamelen. Dat u geen enkel bewijskrachtig document neerlegt ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent. Zelfs indien het zou vaststaan dat u veroordeeld werd, quod non, dient verder te worden opgemerkt dat de door u opgeworpen feiten hoe dan ook dateren van het jaar 2000 (zie CGVS H. dd. 09.07.2021, p. 22), dat u uw straf heeft uitgezeten en dat u vervolgens na uw vrijlating nog meer dan zeventien jaar zonder noemenswaardige problemen in Saoedi-Arabië verbleven heeft. Rekening houdend met voorgaande hoeft het dan ook geen betoog dat uw veroordeling, en de tenuitvoerlegging van de opgelegde straf, niet de directe aanleiding vormde voor uw vertrek uit Saoedi-Arabië, en dat de door u aangehaalde problemen met de Saoedische autoriteiten hoe dan ook niet actueel zijn. Wat betreft uw verklaringen aangaande moeilijkheden waarmee u geconfronteerd werd voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning dient vooreerst te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u in het verleden steevast in staat was een verblijfsvergunning te bekomen, dan wel deze te verlengen, en u op het moment van uw vertrek uit Saoedi-Arabië nog steeds in het bezit was van een geldige iqama (zie CGVS H. dd. 09.07.2021, p. 13). Wat er ook van zij, de door u aangehaalde problemen met betrekking tot het bekomen van een iqama houden geen verband met één van de vijf criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Voorts betreft het opnieuw blote beweringen van uw kant die u geenszins staakt. Bovendien zijn de door u aangehaalde problemen onvoldoende ernstig om aanleiding te kunnen geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Immers, het gegeven dat u bij de jaarlijkse vernieuwing van uw iqama diende aan te tonen dat u, ondanks uw strafrechtelijke veroordeling, niet kon gedeporteerd worden (zie CGVS H. dd. 09.07.2021, p. 22-23), betreft een louter administratieve kwestie. Dat u een deel van uw loon diende af te staan aan het bedrijf dat voor u garant stond zodat u (in strijd met de Saoedische wetgeving) als zelfstandige kon verderwerken is betreurenswaardig, maar kan bezwaarlijk als een vorm van ernstige schade bestempeld worden, te meer nergens uit uw verklaringen blijkt dat u dit niet kon betalen of dat u hierdoor niet meer kon voorzien in uw elementaire levensbehoeften (zie CGVS H. dd. 09.07.2021, p. 16 en 23). Tot slot verwees u eveneens naar het heersende klimaat van discriminatie en racisme ten aanzien van buitenlanders in Saoedi-Arabië (zie CGVS H. dd. 09.07.2021, p. 22). Het CGVS benadrukt dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden

aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. U brengt echter geen concrete op uw persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat u in Saoedi Arabië blootgesteld werd aan systematische discriminatie, en wel in die mate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging. Uit uw verklaringen blijkt daarentegen dat u er kon werken, u de mogelijkheid had uw Marokkaanse echtgenote over te brengen waarna ook zij over een legaal verblijf beschikte, u en uw kinderen er naar school konden gaan en u er uw leven kon uitbouwen (zie CGVS H. dd. 09.07.2021, p. 9, 15 en 16). Daarenboven blijkt dat uw ouders, broers en zussen allen nog steeds woonachtig zijn in Saoedi-Arabië wat de ernst van het racisme en de discriminatie waar u naar verwijst relativeert. In verband met het feit dat u, wegens het verlies van uw verblijfsrecht in Saoedi-Arabië niet kan terugkeren naar dat land en vreest dat u, in geval van terugkeer, onderworpen zal worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling omdat u niet beschikt over legale verblijfstitel, vestigt het Commissariaat-generaal de aandacht op de volgende elementen. Het CGVS betwist niet dat u momenteel niet kan terugkeren naar Saoedi-Arabië omdat u daar geen geldig verblijf heeft. Echter, dit gegeven volstaat niet om u een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Immers, net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet u als staatloze verzoeker aannemelijk maken dat u zich buiten uw land van gewoonlijk verblijf bevindt en daar niet naar kan terugkeren om de redenen vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dienaangaande merkt het Commissariaat-generaal vooreerst op dat elke soevereine staat op basis van deze soevereiniteit en de rechtsmacht die hij op zijn grondgebied uitoefent, het recht heeft om de toegang, het verblijf, de vestiging, en de verwijdering van vreemdelingen op zijn grondgebied te regelen, en dit op basis van de algemene beginselen van internationaal publiek recht en binnen de grenzen van zijn internationale verplichtingen. Er dient te worden opgemerkt dat dergelijke regels, met name het bestaan van een arbeidsovereenkomst, ook van toepassing zijn op talrijke vreemdelingen die in België willen verblijven. Het criterium van de nationaliteit of de afwezigheid van nationaliteit van de desbetreffende staat is een objectief element dat rechtvaardigt dat een soevereine staat zijn onderdanen anders behandelt dan de vreemdelingen die op zijn grondgebied willen verblijven. Het feit dat u het grondgebied van Saoedi-Arabië sinds meer dan zes maanden heeft verlaten, en dat u daarom niet meer gemachtigd bent tot een regelmatig verblijf in Saoedi-Arabië, valt onder regels die deze staat mag toepassen op vreemdelingen die zich op zijn grondgebied bevinden. Aangezien u de nationaliteit van Saoedi-Arabië niet bezit, kan er niet worden verwacht van de autoriteiten van Saoedi-Arabië dat ze u, alleen omwille van uw vroeger verblijf, behandelen als een van hun onderdanen ook al zou u heel uw leven in dat land hebben gewoond. Het feit er niet meer te kunnen verblijven of er niet meer naar te kunnen terugkeren, kan ook niet worden beschouwd als vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien de discriminatie gebaseerd is op een wettelijk, objectief en redelijk criterium. Wat betreft het verlies van uw verblijfsvergunning en uw bewering dat het onmogelijk is om een nieuwe te bekomen, merkt het CGVS op dat u geen enkel concreet element heeft aangevoerd dan wel heeft aangetoond dat het hier gaat om een daad van vervolging omwille van één van de gronden opgenomen in de Vluchtelingenconventie. U toont evenmin aan dat uw situatie te wijten is aan een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Wat betreft uw vrees in verband met uw onmogelijkheid om terug te keren naar uw land van gewoonlijk verblijf, merkt de Commissaris-generaal op dat dit niet het gevolg is van een daad van vervolging of ernstige schade door de Saoedische autoriteiten of een niet-overheidsactor in het land waar u uw gewone verblijfplaats had, dit omdat uw verblijfsvergunning op het moment van uw vertrek nog steeds geldig was of verlengd had kunnen worden. Deze onmogelijkheid vloeit voort uit uw eigen handelingen. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u een verblijfsrecht heeft gehad in Saoedi-Arabië. Het is dus te wijten aan uw persoonlijke keuze om uw verblijfsvergunning niet te laten verlengen en te hebben besloten uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten dat u uw huidige situatie hebt gecreëerd, met name dat u niet kan terugkeren naar Saoedi-Arabië. U kunt de onmogelijkheid om terug te keren naar en te verblijven in het land waar u vroeger uw gewone verblijfplaats had enkel aan uzelf en niet aan een actor van vervolging of ernstige schade toeschrijven. Wat uw vrees betreft om in geval van terugkeer te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling als gevolg van de situatie van Palestijnen die illegaal in Saoedi-Arabië verblijven, wijst het CGVS erop dat u niet als een illegaal in Saoedi-Arabië verblijvende Palestijn heeft geleefd. De door u aangevoerde vrees is het gevolg van uw beslissing om het land waar u vroeger gewoonlijk verbleven heeft te verlaten, terwijl het CGVS van oordeel is dat u vóór of op het ogenblik van uw vertrek uit Saoedi-Arabië geen vrees of risico in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 had. Daarom is het CGVS van oordeel dat de vrees die u aanvoert met betrekking tot een mogelijk illegaal verblijf in Saoedi-Arabië een vrees is die voor uw eigen rekening is ontstaan na (of ingevolge) uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf, en dus niet ter plaatse. Wat uw vrees betreft om bij uw terugkeer mogelijks strafrechtelijk vervolgd en vervolgens gedetineerd te worden omdat u er niet (langer) over een verblijfsvergunning beschikt, moet worden opgemerkt dat hieruit evenmin vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden afgeleid. Het komt immers aan elke soevereine staat toe om de regels

vast te stellen die van toepassing zijn op de toegang, het verblijf en de vestiging van vreemdelingen op zijn grondgebied en op de verwijdering of de refoulement van vreemdelingen van zijn grondgebied. In dit verband kan worden opgemerkt dat de rechtmatige arrestatie of detentie van een persoon om te voorkomen dat hij het grondgebied van een staat op onregelmatige wijze betreedt, als een redelijke en noodzakelijke maatregel kan beschouwd worden (EHRM 15 december 2016, 16483/12, Khlaifia e.a./Italië, §§ 88 - 90). Een soevereine staat heeft verder ook het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande (im)migratie te handhaven. Hoe dan ook, in de mate dat u aanvoert dat u, in geval van een gedwongen terugkeer naar Saoedi-Arabië detentie riskeert omwille van een inbreuk op de migratiewetgeving en dat u in voorkomend geval zal blootgesteld worden aan een onmenselijke behandeling, dient opgemerkt te worden dat de beslissing van het CGVS geen verwijderingsmaatregel inhoudt, noch gaat zij gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Het is pas op het ogenblik dat aan u daadwerkelijk een bevel wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM zich opdringt. U kan dan ook ten gepasten tijde, middels het indienen van een annulatieberoep, de mogelijke schending opwerpen van de voormelde verdragsbepaling. Tot slot merkt het Commissariaat-generaal op dat het toekennen van een internationaal beschermingsstatuut veronderstelt dat de asielinstanties de vrees onderzoeken, wat een beoordeling van de situatie van de verzoeker, mocht hij daadwerkelijk terugkeren naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf, inhoudt. Zowel artikel 48/3 (door zijn verwijzing naar artikel 1 van het Verdrag van Genève) als artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet veronderstellen namelijk het onderzoek van vrees "in geval van terugkeer". Artikel 1.A van het Verdrag van Genève bepaalt: Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als "vluchteling" elke persoon [...] die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren." Ook artikel 48/4, §1 van de wet bepaalt: "§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling [...] ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 [...]." Het Commissariaat-generaal meent dat wanneer de terugkeer van een staatloze verzoeker onmogelijk wordt gemaakt door wettelijke en administratieve obstakels omdat, ingevolge het gedrag van de verzoeker zelf, de verzoeker niet over een verblijfsrecht beschikt, deze terugkeer hypothetisch wordt. Immers, indien u niet beschikt over verblijfsdocumenten die u toelaten het grondgebied te betreden, zal uw land van gewoonlijk verblijf u de toegang tot zijn grondgebied weigeren. Uw terugkeer zal derhalve onmogelijk (in geval van een gedwongen terugkeer) of eenvoudigweg theoretisch (in geval van een vrijwillige terugkeer) zijn. Een vrijwillige terugkeer is hypothetisch want, in de veronderstelling dat u de nodige stappen wil ondernemen om terug te keren, kunnen de autoriteiten van uw land van gewoonlijk verblijf beletten dat u het grondgebied betreedt door u de toegang te weigeren. Wat een gedwongen terugkeer betreft, kan de Dienst Vreemdelingenzaken niet eisen dat er toepassing wordt gemaakt van het Verdrag inzake de Internationale Burgerluchtvaart en de luchtvaartmaatschappij dwingen u naar de luchthaven van vertrek terug te zenden, aangezien u zich niet aan de grens bevindt. Concreet betekent dit dat de Dienst Vreemdelingenzaken het voorafgaand akkoord van de nationale autoriteiten van Saoedi-Arabië zou moeten krijgen om u te kunnen verwijderen naar Saoedi-Arabië. Op basis van informatie waarover het CGVS beschikt (zie stukken toegevoegd aan administratief dossier), stelt het Commissariaat-generaal echter vast dat u niet langer beschikt over verblijfsdocumenten die u toelaten tot het grondgebied van Saoedi-Arabië, zodat u, zonder toestemming van Saoedi Arabië, evenmin gedwongen kan worden teruggeleid naar Saoedi-Arabië, een land waarvan u niet de nationaliteit heeft en, ingevolge de daar geldende (im)migratiewetgeving, niet voldoet aan de voorwaarden om toegang te krijgen tot het grondgebied. Daarom meent het Commissariaat-generaal dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat deze staat uw terugkeer naar zijn grondgebied zal aanvaarden. Met andere woorden, het Commissariaat-generaal meent dat u niet zal terugkeren naar Saoedi-Arabië. Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt bovendien dat onderhavige beslissing enkel een uitspraak doet over de nood aan internationale bescherming, doch geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Dergelijke maatregel valt onder de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken. In het onwaarschijnlijke geval dat de Dienst Vreemdelingenzaken toch de toestemming van Saoedi-Arabië zou krijgen om over te gaan tot uw gedwongen verwijdering, is de Dienst Vreemdelingenzaken verplicht om na te gaan of er omstandigheden bestaan die dergelijke verwijdering zouden kunnen verhinderen. Meer in het bijzonder dient dan onderzocht te worden of een verwijdering al dan niet in overeenstemming is met de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 3 van het Europese Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het is niet de taak van het Commissariaat-generaal om zich uit te spreken over het bestaan van een hypothetische vrees voor vervolging, dan wel een hypothetisch risico op het lijden van ernstige schade in het kader van een hypothetische terugkeer. Het CGVS dient zich enkel uit te spreken over het bestaan van een dergelijke vrees of reëel risico indien de verzoeker daadwerkelijk op legale wijze kan terugkeren naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf.

Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat een staatloze verzoeker die de levensomstandigheden aanhaalt van vreemdelingen die illegaal in het land waar hij zijn gewone verblijfplaats heeft, verblijven en waartoe hij door zijn eigen toedoen geen toegang meer heeft, in werkelijkheid aan de asielinstanties vraagt, zich uit te spreken over een hypothetische situatie. Aangezien de terugkeer louter hypothetisch is, zijn de levensomstandigheden die verband houden met deze terugkeer, eveneens hypothetisch en kunnen zij dus geen rechtvaardiging vormen voor het verlenen van internationale bescherming (zie in die zin RvV 16 september 2021, nr. 260 785). Op basis van wat voorafgaat meent het Commissariaat-generaal dat u niet kan terugkeren naar uw land van gewoonlijk verblijf en dat u de levensomstandigheden die u vreest in geval van een illegale terugkeer, dus niet zal ondergaan. Aangezien het niet legaal kunnen terugkeren naar uw land van gewoonlijk verblijf niet als vervolging of ernstige schade kan worden bestempeld, uw terugkeer naar dit land hypothetisch is, net als de levensomstandigheden die de uwe zouden worden mocht u naar dit land terugkeren, meent het Commissariaat-generaal dat de voorwaarden voor de toepassing van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in de onmogelijkheid verkeert om een verblijfsvergunning te bekomen in Marokko. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat u zowel op basis van uw huwelijk met een Marokkaanse onderdaan, – een huwelijk dat blijkens uw verklaringen geregistreerd is bij de Marokkaanse autoriteiten (zie CGVS H. dd. 09.07.2021, p. 20) - alsook op grond van het feit dat uw kinderen de Marokkaanse nationaliteit hebben (zie infra) in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning. U verklaart echter dat u meerdere keren getracht heeft een verblijfsvergunning te bekomen, maar dat dit u geweigerd werd omdat u Palestijns bent, en daarom enkel een visum geldig voor een periode van 3 maanden kon bekomen (zie CGVS H. dd. 09.07.2021, p. 13-14). U legt echter geen enkel tastbaar begin van bewijs voor dat u formeel een aanvraag voor het bekomen van een verblijfsvergunning op basis van uw huwelijk of op basis van het feit dat uw kinderen in Marokko zijn geboren (en over de Marokkaanse nationaliteit beschikken) heeft ingediend, dan wel dat u dit geweigerd werd. Ook uw echtgenote legt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat zij vijf jaar lang getracht heeft een verblijfsvergunning voor u aan te vragen (zie CGVS A. N. dd. 17.11.2021, p. 7). Dat u bijgevolg niet in staat zou zijn (geweest) om u op duurzame wijze in Marokko te vestigen is geenszins aannemelijk. Hoe dan ook, de schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM, kan enkel dienstig worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Het is pas op het ogenblik dat aan u daadwerkelijk een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. Onderhavige beslissing houdt evenwel enkel in dat u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Deze beslissing bevat geen verwijderingsmaatregel en heeft dan ook niet tot gevolg dat er op ongeoorloofde wijze wordt ingemengd in uw privéleven of dat u feitelijk gescheiden wordt van uw partner. Tot slot dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat het sinds 2007 voor Marokkaanse vrouwen mogelijk is om hun nationaliteit door te geven aan hun kinderen. Meer zelfs, kinderen van wie de vader of de moeder Marokkaans is verwerven van rechtswege de Marokkaanse nationaliteit, en dit ongeacht hun geboorteplaats. Artikel 6 van de gewijzigde wet luidt immers: "Een kind geboren uit een Marokkaanse vader of een Marokkaanse moeder is Marokkaans." Uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt voorts dat kinderen die vóór 2 april 2007 geboren zijn, de Marokkaanse nationaliteit moeten aanvragen bij de rechtbank van eerste aanleg in Marokko. Kinderen geboren na 2 april 2007 zijn (van rechtswege) Marokkaans, en moeten worden ingeschreven in de Marokkaanse registers van de burgerlijke stand van de geboorteplaats. Al uw kinderen zijn geboren na 2007 en uw drie oudste kinderen, allen geboren in Marokko, werden bovendien geregistreerd bij de Marokkaanse burgerlijke stand (zie CGVS H. dd. 09.07.2021, p. 13-14). U gaat er dan ook verkeerdelijk van uit dat uw kinderen slechts over de Marokkaanse nationaliteit kunnen beschikken indien u en uw echtgenote hiervoor toestemming geven (zie CGVS H. dd. 09.07.2021, p. 9-10). Ook de bewering van uw echtgenote dat uw kinderen niet in aanmerking komen voor de Marokkaanse nationaliteit, dit omdat u er geen verblijfsvergunning had, zij als moeder niet over een adres beschikte in Marokko (hoewel er wel een adres vermeld wordt op haar paspoort) en jullie beide toestemming dienden te verlenen (zie CGVS A.N. dd. 17.11.2021, p. 6- 7; 16), vindt geen steun in de beschikbare informatie, waaruit duidelijk blijkt dat uw kinderen allen automatisch over de Marokkaanse nationaliteit beschikken. Dit gegeven wordt ook bevestigd door de gemeente Nijvel, dat na advies te hebben ingewonnen bij de dienst Nationaliteit van de FOD Justitie, de substituut-procureur des Konings en de Dienst Vreemdelingenzaken eveneens van oordeel lijkt te zijn dat uw kinderen E. en O, die in België geboren zijn, van rechtswege over de Marokkaanse nationaliteit beschikken, een gegeven waarvan u tot op heden niet het tegendeel heeft aangetoond. Over de nationaliteit in hoofde van uw in Marokko geboren kinderen, kon de gemeente geen uitspraak doen, daar niet zij, maar de Dienst Vreemdelingenzaken verantwoordelijk was voor de registratie van hun gegevens in het Rijksregister. Het feit dat uw drie oudste kinderen in het Rijksregister

geregistreerd staan als zijnde van Palestijnse oorsprong vloeit, blijkt het antwoord van de burgerlijke stand te Nijvel, voort uit het feit u bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming verklaart heeft dat zij de Palestijnse nationaliteit hebben, en ter staving hiervan een Palestijns paspoort afgeleverd door de Palestijnse Autoriteit te Brussel had voorgelegd. Echter, uit het gegeven dat uw oudste kinderen in België geregistreerd staan als zijnde van Palestijnse oorsprong, kan geenszins afgeleid worden dat uw kinderen niet (eveneens) over de Marokkaanse nationaliteit beschikken. Immers, de Dienst Vreemdelingenzaken baseert zich, bij het registreren van de verzoeker om internationale bescherming in het wachtregister, enkel op de door de verzoeker neergelegde documenten, en bij gebreke daarvan op diens verklaringen. In de marge dient nog te worden aangestipt dat uit uw verklaringen blijkt dat u er verkeerdelijk van uitgaat dat u en uw echtgenote toestemming moeten verlenen opdat uw kinderen over de Marokkaanse nationaliteit kunnen beschikken, en dat jullie er bewust voor kiezen om geen dergelijke toestemming te verlenen. Zo verklaarde u in dit verband het volgende: "Ja, als zij toestemming geeft dat zij nationaliteit krijgen en als ik toestemming geef dan krijgen zij de nationaliteit. Anders niet. Het is zo omdat ik Palestijn ben wou ik dat de kinderen ook mijn nationaliteit krijgen als Palestijn. De wet in Marokko, moeder is niet verplicht om kinderen de Marokkaanse nationaliteit te geven. Er is geen wet dat vrouw, als zij kinderen niet nationaliteit geeft, (zij) strafbaar is" (zie CGVS H. dd. 09.07.2021, p. 9). U gevraagd omwille van welke redenen u (en uw echtgenote) er voor geopteerd hebben om de Marokkaanse nationaliteit niet toe te laten kennen verklaarde u dit niet te hebben gedaan zodat uw kinderen beschermd zouden zijn tegen een (eventuele) gedwongen uitwijzing uit Saoedi-Arabië in geval van problemen (zie CGVS H. dd. 09.07.2021, p. 10). U gevraagd omwille van welke redenen de nationaliteit niet werd aangevraagd na uw komst naar België stelde u het volgende: "Waarom zou ik het aanvragen voor de kinderen? Ik denk dat u het punt niet goed begrepen heeft [...]" (zie CGVS H. dd. 09.07.2021, p. 10). Uw twee jongste kinderen, die in België geboren zijn, heeft u voorts ook niet geregistreerd bij de Palestijnse autoriteiten, dit in tegenstelling tot uw drie oudste kinderen, aangezien u en uw echtgenote wens(t)en dat zij de Belgische nationaliteit zouden verwerven (zie CGVS H. dd. 09.10.2021, p. 10 – zie CGVS N. dd. 17.11.2021, p. 8). U licht vervolgens toe dat u en uw echtgenote "allebei gestemd (hebben) dat zij de Belgische nationaliteit krijgen", dit voor het geval jullie uit elkaar zouden gaan. Zo zou noch u, noch uw echtgenote de in België geboren kinderen dan kunnen meenemen naar een ander land. Vervolgens benadrukte u dat binnen uw cultuur kinderen de vader volgen op vlak van naam, nationaliteit en godsdienst (zie CGVS H. dd. 09.07.2021, p. 10). Het hoeft geen betoog dat uit het geheel van voorgaande verklaringen duidelijk blijkt dat u en uw echtgenote er niet voor terugschrikken om uw kinderen het recht op nationaliteit - gewaarborgd door verschillende internationale verdragen (zie onder meer artikel 7 eerste lid van het Verdrag inzake de rechten van het kind en artikel 24, derde lid van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten) – te ontnemen indien dit in hun hoofde, en bij uitbreiding ook in jullie hoofde, een verblijfsrechterlijk voordeel in een ander land kan opleveren. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat jullie als ouders een gegronde reden hebben om uw kinderen niet de Marokkaanse nationaliteit te laten toekennen. De documenten die u voorlegt kunnen voorgaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. Uw Palestijns paspoort, uw Egyptische paspoort voor Palestijnse vluchtelingen, uw Saoedische iqama, uw rijbewijs, de toelating van de Saoedische politie om te rijden, een woonstattest, uw geboorteakte en uw huwelijksakte bevestigen louter uw persoonsgegevens, uw herkomst, uw huwelijk en uw reisweg. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist doch ze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. Het Marokkaans paspoort van uw echtgenote alsook haar geboorteakte bevestigen dan weer louter de persoonsgegevens en de herkomst van uw echtgenote. Dit wordt evenmin betwist in voorgaande. De aanvraag voor de Palestijnse paspoorten van uw kinderen Ki, Q. en M.r en het attest van de Palestijnse missie ter bevestiging van de Palestijnse afkomst van uw kinderen Ki, Q. en M. bevestigen eveneens louter de persoonsgegevens en de Palestijnse afkomst van uw drie oudste kinderen. Ook dit staat niet ter discussie. De Belgische geboorteaktes van E. en O. bevestigen dan weer dat uw echtgenote in België beviel van uw twee jongste kinderen, niets meer en niets minder. Kan hier tot slot nog worden aan toegevoegd dat ook in hoofde van uw echtgenote door de Commissaris-generaal werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel betwist de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing.

2.1.1. In een eerste onderdeel van haar middel gaat de verzoekende partij in op het toepassingsgebied van artikel 1D van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag)

De verzoekende partij betoogt dat uit haar verklaringen blijkt dat alle descendenten in de mannelijke lijn van haar familie vallen onder het mandaat van UNRWA, daar haar ouders vluchtelingen zijn van 1948, minstens van 1967. De verzoekende partij stelt dat ze contact opgenomen heeft met UNRWA om haar registratie aan te tonen, en zij in afwachting is van de resultaten. De verzoekende partij meent dat het volgens vaststaande rechtspraak van het Europese Hof van Justitie het bewijs van registratie bij UNRWA tevens geldt als bewijs dat de Palestijnse vluchteling “thans” de bijstand of bescherming van UNRWA geniet. De verzoekende partij betoogt, met verwijzing naar het arrest van 17 juni 2010 van het Hof van Justitie met nummer C-31/09, dat zij onder het mandaat van UNRWA valt en gerechtigd is op bijstand van UNRWA. Echter verkeert zij in de onmogelijkheid om beroep te doen op UNRWA omwille van redenen onafhankelijk van haar wil, namelijk dat ze niet beschikt over een nationaal nummer om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA. De verzoekende partij betoogt dat: *“Er is niet aangetoond dat de zinsnede “die thans de bijstand geniet” zo zou moeten worden geïnterpreteerd dat zij niet van toepassing zou zijn op hij die valt onder het mandaat van UNRWA maar -wegens overmacht- geen toegang heeft tot het UNRWA-mandaatgebied.”* Verder citeert de verzoekende partij uit de volgende arresten van de Raad van 27 januari 2022, nr. 267 353 en 14 december 2021, nr. 265 495. Ter staving van de onmogelijkheid in hoofde van UNRWA om daadwerkelijke bijstand te verlenen, verwijst de verzoekende partij voorts naar een rapport van Nansen “De beschermingsnood van Palestijnen onder UNRWA-mandaat van Gaza en Libanon” en naar UNHCR position on returns to Gaza, maart 2022. De verzoekende partij vervolgt dat de administratieve onmogelijkheid om terug te keren naar het UNRWA-mandaatgebied een geldige reden is om te besluiten dat de bijstand van UNRWA onmogelijk geworden is. Ook stelt de verzoekende partij dat de discussie of zij tevens een Marokkaans verblijfsrecht zou kunnen krijgen irrelevant is.

2.1.2. In een tweede onderdeel van haar middel verwijst de verzoekende partij naar artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag en naar artikel 48/4, § 2, b van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Onder verwijzing naar een publicatie van Nansen getiteld *“Profiel 1-21: De Beschermingsnood van Palestijnen uit de Golfstaten”*, betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij verkeerdelijk stelt dat de nood aan internationale bescherming voor een staatloze verzoeker slechts onderzocht moet worden wanneer de terugkeer naar het land van gewoonlijk verblijf daadwerkelijk mogelijk is. In geval terugkeer louter hypothetisch is, omdat het land van gewoonlijk verblijf de toegang tot zijn grondgebied weigert, dan is volgens de verwerende partij niet voldaan aan de voorwaarden voor de toepassing van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het zou niet de taak zijn van de asielinstanties om zich uit te spreken over het bestaan van een vrees voor vervolging of over een reëel risico op het lijden van ernstige schade in het kader van een hypothetische terugkeer. In zijn betoog licht de verzoekende partij toe dat deze redenering van de verwerende partij geen steun vindt in artikel 1A van de Vluchtelingenconventie, dat stelt als voorwaarde voor de erkenning als vluchteling van een staatloze persoon die een vrees voor vervolging aantoonde dat hij, buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had verblijft en hiernaar niet terug kan of wil keren. Het niet kunnen terugkeren is juist een element in de definitie van vluchteling dat bijdraagt tot een erkenning. De verzoekende partij vervolgt dat ook UNHCR erkent dat staatlozen, eens ze hun land van gewoonlijk verblijf hebben verlaten, hier meestal niet naar kunnen terugkeren. Onder verwijzing naar het boek *International Refugee Law and the Protection of Stateless Persons* betoogt de verzoekende partij dat de auteurs vaststellen dat de redenering dat een staatloze niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus omdat hij niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf, geen grondslag vindt in de tekst van het Vluchtelingenverdrag en niet strookt met het doel van dit verdrag. Ten tweede stellen ze vast dat deze redenering ingaat tegen de intentie en het doel dat de opstellers van het Vluchtelingenverdrag voor ogen hadden, namelijk dat staatlozen met een gegronde vrees voor vervolging beschermd worden als vluchtelingen. Het was nooit de bedoeling om een persoon het recht op het vluchtelingschap te ontfangen omwille van de juridische of praktische onmogelijkheid terug te keren naar zijn land van herkomst. Ten derde lichten de auteurs toe dat dergelijk standpunt voortkomt uit een verwarring van de definitie van vluchteling en de rechten gewaarborgd onder het Vluchtelingenverdrag. De redenering zoals gehanteerd door de verwerende partij vindt over het algemeen geen ingang in de rechtspraak, aldus de verzoekende partij, die er aansluitend op wijst dat professor Goodwin-Gill in *Stateless Persons and Protection under the 1951 Convention or Refugees, Beware of Academic Error!*, de onhoudbaarheid en zelfs absurditeit van een gelijkaardig aan het CGVS, door professor Hathaway in het verleden ingenomen standpunt, beschrijft. Laatstgenoemde zou ondertussen ook al teruggekomen zijn op zijn standpunt. Door aan staatlozen voor de erkenning als vluchteling in toepassing van de vluchtelingendefinitie de extra voorwaarde op te leggen dat zij moeten

aantonen daadwerkelijk te kunnen terugkeren, wordt er een verschil ingevoerd met verzoekers die een nationaliteit hebben waarbij het daadwerkelijk in de mogelijkheid zijn terug te keren geen criterium is. Bovendien wordt hiermee geen rekening gehouden met de ontzegging van het recht op terugkeer als daad van vervolging onder het Vluchtelingenverdrag en zou bijgevolg bescherming ontzegd worden net wanneer de reden om deze te ontzeggen, het niet in staat zijn terug te keren naar het land van gewoonlijk verblijf, aanleiding zou moeten geven tot bescherming. Het toevoegen van deze extra voorwaarde creëert een protection gap en holt het humanitaire oogpunt van het Vluchtelingenverdrag uit waardoor staatloze verzoekers niet kunnen terugkeren naar hun land van gewoonlijk verblijf en net hierdoor niet zouden voldoen aan de vluchtelingendefinitie. De verzoekende partij besluit dat het standpunt ingenomen door de verwerende partij in de bestreden beslissing dan ook niet conform is aan het Vluchtelingenverdrag. Voorts werpt de verzoekende partij op dat zij bij een terugkeer naar Saoedi-Arabië onderworpen zal worden aan daden van vervolging of een onmenselijke en vernederende behandeling, omdat zij er niet over een geldig verblijfsvergunning beschikt.

2.1.3. Andermaal met verwijzing naar de voornoemde publicatie van Nansen betoogt de verzoekende partij dat het feit dat een staatloze niet kan terugkeren naar of verblijven in een land dat beschouwd moet worden als zijn “eigen land” omdat hij er geboren is, en/of lange tijd verbleven heeft, er het centrum van zijn belangen had, een schending vormt van artikel 12(4) van het 1VBPR dat bepaalt “*Aan niemand mag willekeurig het recht worden ontnomen naar zijn eigen land terug te keren.*” De verzoekende partij wijst erop dat begrip ‘eigen land’ niet beperkt is tot het land van nationaliteit. Zij licht toe dat de betekenis en draagwijdte van de bewoordingen ‘eigen land’ worden verduidelijkt door het VN-Mensenrechtencomité in General Comment No.27: Article 12 (Freedom of Movement). De verzoekende partij vervolgt dat het VN-Mensenrechtencomité in het arrest *Nystrom t. Austra* geoordeeld heeft dat de uitwijzing van de heer Nystrom door Australië, een man met Zweedse nationaliteit die sinds lange tijd in Australië verbleef en geen banden had met Zweden, artikel 12(4) van het 1VBPR schond. De beslissing tot uitwijzing werd volgens het Comité niet gerechtvaardigd door het feit dat de heer Nystrom in het verleden veroordeeld werd voor verkrachting, het intentioneel veroorzaken van pijn en gewapende overval. Ook in de zaak *Warsame t. Canada* stelde het Comité vast dat de uitwijzing van de heer Warsame zijn terugkeer naar Canada *de facto* onmogelijk zou maken in toepassing van de Canadese immigratiewetgeving. Het Comité besloot dat de uitwijzing van de heer Warsame waardoor zijn terugkeer naar Canada onmogelijk gemaakt zou worden als willekeurig moest beschouwd worden omdat ze disproportioneel was ten aanzien van het legitiem doel dat door de uitwijzing nagestreefd werd om de openbare orde te beschermen. De uitwijzing zou dan ook een schending van artikel 12(4) van het 1VBPR uitmaken volgens het Comité. De verzoekende partij besluit dat uit deze rechtspraak evenals de General Comments van het VN-Mensenrechtencomité blijkt dat er weinig of geen omstandigheden zijn die rechtvaardigen dat een persoon de terugkeer naar zijn eigen land ontzegd wordt.

2.1.4. Tot slot betoogt de verzoekende partij dat een staatloze meer dan één land van gewoonlijk verblijf kan hebben en dat het voldoende is dat hij bewijst dat hij niet naar één van deze landen kan terugkeren. De vrees voor vervolging in elk land van gewoonlijk verblijf hoeft niet te worden aangetoond.

3. De nota met opmerkingen.

3.1. De verwerende partij dient een nota met opmerkingen in, overeenkomstig artikel 39/72, § 1 van de Vreemdelingenwet, waarin zij het gelijk van haar beslissing herhaalt en repliceert op het verzoekschrift. De verwerende partij voegt aan haar nota met opmerkingen het volgende document toe: “COI Focus Saoedi-Arabië: Nationaliteitsverwerving en toegang tot werk en verblijf voor buitenlanders” van 8 maart 2021.

4. De aanvullende nota

4.1. De verzoekende partij dient overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota waarin zij de volgende documenten toevoegt: de beslissingen die betrekking hebben op haar echtgenote en kinderen, het Nansen “De beschermingsnood van Palestijnen onder UNRWA-mandaat van Gaza en Libanon” van juni 2021, haar geboorteakte met vertaling, de UNRWA-kaart van A, haar vader, de UNRWA-kaart van haar moeder, haar UNRWA-kaart en van haar kinderen.

4.2. Op 9 augustus 2022 dient de verzoekende partij een aanvullende nota in waarin zij de originele versie van de documenten ingediend met haar eerste aanvullende nota (zie punt 4.1) toevoegt.

5. Beoordeling

5.1. Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat “Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)”

Artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt: “Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU, waarvan artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer “hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn.”

5.2. In de UNHCR “Guidelines on International Protection no. 13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees” van december 2017 kan worden gelezen dat het personeel toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag is beperkt tot Palestijnse vluchtelingen, een groep die bestaat uit 3 categorieën.

In casu stelt de verzoekende partij een afstammeling te zijn van zogenaamde Palestijnsvluchtelingen die in 1948 naar Gaza zijn gevlucht (notities persoonlijk onderhoud [hierna: NPO], p.3). Haar vader is afkomstig uit Joures, maar toen de oorlog uitbrak is hij met zijn ouders naar Gaza gevlucht. De vader van de verzoekende partij heeft daarna aan de universiteit in Egypte gestudeerd. Na zijn studies is hij naar Syrië gegaan om daarna in Saudi-Arabië te gaan werken. Voor het nemen van de bestreden beslissing lagen er geen documenten voor om dit te staven. In de aanvullende nota brengt de verzoekende partij een UNRWA familiekaart bij van 16 juni 2022 om aan te tonen dat zij bij het bureau van de *United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East* (hierna: UNRWA) in Gaza geregistreerd is. Het betreft een kopie van een UNRWA familiekaart. Het lijkt er immers op dat de verzoekende partij in de hoedanigheid van afstammeling van een Palestijnsvluchteling 1948 geregistreerd werd. Indien dit zo is dan behoort de verzoekende partij aldus tot één van de drie categorieën die volgens UNHCR onder het personeel toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag vallen.

5.3. Indien de verzoekende partij zou voldoen aan het *rationae personae*-criterium van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag, dan moet onderzocht worden of in haar geval *a priori* toepassing moet worden gemaakt van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag.

Om toepassing te maken van de artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag moet immers ook blijken dat de verzoekende partij “thans de bijstand geniet van UNRWA”, zoals de bewoordingen van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag zelf vereisen.

Een UNRWA-registratie houdt in dat de betrokken persoon in aanmerking komt voor UNRWA-bijstand (zie UNRWA, “Consolidated Eligibility and Registration Instructions” (hierna: CERI) van 1 januari 2009, punt III.A.1, p. 3). De Raad herinnert er in deze optiek evenwel aan dat er vijf geografische gebieden zijn waarin UNRWA werkzaam is en bijstand verleent, met name de Gazastrook, de Westelijke Jordaanoever (inclusief Oost-Jeruzalem), Jordanië, Syrië en Libanon (zie CERI, p.1 en 30). UNRWA's mandaat is *rationae loci* dan ook beperkt tot deze gebieden. Enkel personen die in deze mandaatgebieden verblijven, komen in aanmerking om bijstand te krijgen van dit agentschap.

Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt echter dat de verzoekende partij nooit heeft verbleven in een UNRWA-mandaatgebied. Haar vader verhuisde omwille van zijn werk naar Saudi-Arabië alwaar de verzoekende partij vervolgens werd geboren. Daar is de verzoekende partij samen met haar broers en zussen opgegroeid en heeft er heel haar leven tot 2017 verbleven. De verzoekende partij heeft een Palestijns paspoort, uitgegeven in Egypte, maar heeft nooit in de Gazastrook verbleven of zich aldaar gevestigd. De verzoekende partij bevond zich steeds buiten de mandaatgebieden van UNRWA en viel

bijgevolg *rationae loci* buiten het mandaat van UNRWA waardoor zij, ondanks haar UNRWA-registratie, *de facto* nooit in aanmerking kwam om UNRWA-bijstand te genieten.

De verzoekende partij argumenteert dat een UNRWA-registratie een voldoende bewijs is om aan te tonen dat een persoon daadwerkelijk de bijstand van UNRWA heeft genoten en baseert zich hiervoor op rechtsoverweging 52 van het arrest Nawras Bolbol van het Hof van Justitie (HvJ 17 juni 2010, C-31/09, Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 52), alsook op de omschrijving van het toepassingsgebied *rationae personae* van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag en de rechtspraak van de Raad. Omwille van de hierboven uiteengezette redenen kan de verzoekende partij niet in dit standpunt worden bijgetreden. Bovendien blijkt dat het arrest Nawras Bolbol betrekking heeft op een persoon die voor het indienen van zijn beschermingsverzoek wél in UNRWA-mandaatgebied heeft verbleven, zodat uit dit arrest niet *ipso facto* dezelfde conclusies kunnen worden getrokken voor personen die nooit in UNRWA-mandaatgebieden hebben verbleven voor het indienen van hun beschermingsverzoek. Hetzelfde geldt voor de overige arresten van het Hof van Justitie die betrekking hebben op artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal en HvJ 25 juli 2018, C-585/19, Serin Alheto v. Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite).

5.4. De verwerende partij is van mening dat de verzoekende partij kan terugkeren naar Saudi-Arabië, daar dit haar land van gewoonlijk verblijf is alwaar ze geboren is en legaal heeft verbleven tot op het ogenblik van haar vertrek uit het land in oktober 2017. In de bestreden beslissing motiveert de verwerende partij dat: *“Wat betreft uw vrees in verband met uw onmogelijkheid om terug te keren naar uw land van gewoonlijk verblijf, merkt de Commissaris-generaal op dat dit niet het gevolg is van een daad van vervolging of ernstige schade door de Saoedische autoriteiten of een niet-overheidsactor in het land waar u uw gewone verblijfplaats had, dit omdat uw verblijfsvergunning op het moment van uw vertrek nog steeds geldig was of verlengd had kunnen worden. Deze onmogelijkheid vloeit voort uit uw eigen handelingen. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u een verblijfsrecht heeft gehad in Saoedi-Arabië. Het is dus te wijten aan uw persoonlijke keuze om uw verblijfsvergunning niet te laten verlengen en te hebben besloten uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten dat u uw huidige situatie hebt gecreëerd, met name dat u niet kan terugkeren naar Saoedi-Arabië. U kunt de onmogelijkheid om terug te keren naar en te verblijven in het land waar u vroeger uw gewone verblijfplaats had enkel aan uzelf en niet aan een actor van vervolging of ernstige schade toeschrijven.”*

5.4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag.

Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Verzoeker moet overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aantonen dat hij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag bepaalde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

- b) *foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
c) *ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht. Uit dit artikel volgt dat de verzoekers, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kunnen genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “*reëel risico*” dienen te lopen. Het begrip “*reëel risico*” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.4.2. *In casu* blijkt dat de verzoekende partij van Palestijnse origine is en in Saudi-Arabië geboren is. De verzoekende partij brengt ook haar Saudische verblijfskaart (“*Iqama*”) bij. Overeenkomstig de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat haar “*Iqama*” jaarlijks verlengd werd en dat op het ogenblik van haar vertrek uit Saudi-Arabië haar verblijfskaart geldig was (notities persoonlijk onderhoud [NPO], p. 12, 22-23). Oorspronkelijk heeft ze haar verblijfskaart verkregen daar haar vader er een visum had om te werken en zij het “statuut begeleid kind” had (NPO, p.12). Uit de verblijfskaart opgenomen in het administratief dossier, waarvan de verwerende partij het origineel gezien heeft, blijkt dat de verzoekende partij voorafgaand aan haar vertrek uit Saoedi-Arabië er arbeider was. Haar verblijfskaart vermeldt ook de naam van haar werkgever en stemt overeen met de naam van de garant die tijdens het persoonlijk onderhoud gegeven werd (NPO, p.12). Tijdens het persoonlijk onderhoud preciseert de verzoekende partij dat dit bedrijf sinds eind 2016/2017 haar garant was, maar alhoewel het een bouwconstructiebedrijf was zij in de sector van het toerisme gewerkt heeft. Verder tijdens het persoonlijk onderhoud stelt de verzoekende partij dat zij haar werkgever diende te betalen zodat het bedrijf als garant zou optreden en zij aldus een verblijfsvergunning kon verkrijgen. De verzoekende partij stelt dat je alzo wordt blootgesteld aan uitbuiting (NPO, p.13).

Alhoewel de verzoekende partij in Saudi-Arabië geboren is in 1976 en tot haar vertrek in 2017 er permanent gewoond heeft, heeft ze er geen permanente verblijfsvergunning verkregen. Uit de bijgebrachte landeninformatie gevoegd aan de nota met opmerkingen van de verwerende partij, blijkt dat nochtans in bepaalde omstandigheden vreemdelingen hiervoor in aanmerking komen (CEDOCA, COI Focus Saudi-Arabië. Nationaliteitsverwerving en toegang tot verblijf en werk voor buitenlanders van 8 maart 2021 [hierna COI Focus van 8 maart 2021], p.11). De meeste personen verkrijgen hun verblijfstitel op basis van een werkovereenkomst. Het betreft een tijdelijk verblijfstitel die onder bepaalde voorwaarden kan verlengd worden. Verder huisvest Saudi-Arabië ook Palestijnse onderdanen. De overgrote meerderheid van deze migranten verblijft er via het kafala-systeem. Dit systeem betreft geen verblijfstitel voor vluchtelingen of een recht op asiel, maar het is het systeem dat de arbeidsmigratie in Saoedi-Arabië regelt. In de landeninformatie wordt aangegeven dat de Palestijnen wel een versoepeling van het systeem genieten, maar de Raad kan de “url” niet raadplegen, waardoor de Raad niet kan nagaan of de verzoekende partij onder het toepassingsgebied van dit systeem valt.

Met betrekking tot het kafala- of sponssysteem valt in de landeninformatie te lezen dat de verantwoordelijkheid en de controle van de buitenlandse werkkraacht in de handen van de Saudische ‘kafeel’ (of sponsor) liggen. Dit is vaak de werkgever en niet de staat. De staat geeft aan lokale personen of bedrijven een sponsorvergunning om buitenlandse arbeidskrachten in de dienst te nemen. De immigratie- en verblijfsstatus van een arbeidsmigrant is gedurende de contractperiode verbonden aan een ‘kafeel’ (of sponsor). De wetgeving die aan de grondslag ligt van het sponsorsysteem en de tewerkstelling van de arbeidsmigranten is niet eenduidig. Volgens onderzoek van de International Labour Organization (ILO) past Saudi-Arabië het restrictiefste sponsorsysteem in de regio toe. De sponsor, als eigenaar van de vergunning, kan verregaande controle uitoefenen op het leven van de arbeidsmigranten die bij hem in dienst zijn. De naam van de “kafeel” wordt ingeschreven in het werkvisum van de arbeidsmigrant, alsook op de verblijfs- en werkvergunning. Bij het verbreken van het contract, veranderen van baan of verlaten van de werkplek zonder de toestemming van de “kafeel”, kan de werknemer beschuldigd worden van “absconding” (onderduiken) wat een strafbaar feit is. In november 2020 werd het “labor reform initiative” aangekondigd. Dit systeem trad op 14 maart 2021 in werking. Het zou het “kafala-systeem” vervangen (COI Focus van 8 maart 2021, p.18-20). De verblijfsvergunning die in het kader van “kafala” wordt uitgereikt heet “iqama”. In 2015 wordt “iqama” officieel herdoopt tot muqem. Een “iqama” is vijf jaar geldig maar moet jaarlijks verlengd worden (COI Focus van 8 maart 2021, p.23). In deze stand van zaken betwist de verwerende partij niet dat de “iqama” van de verzoekende partij vervallen is. De COI focus neergelegd

door de verwerende partij bespreekt eveneens de “free visa”. In dit systeem betalen de arbeidsmigranten een Saudische sponsor om hun documenten te vernieuwen, maar ze werken als freelancers. Deze personen worden als illegalen beschouwd. De COI focus bespreekt de twee werkovereenkomsten die gangbaar zijn, maar in beide scenario’s is de arbeidsmigrant voor zijn legaal verblijf afhankelijk van de sponsor, wat hem/haar kwetsbaar maakt voor uitbuiting, beperkte mobiliteit en schuldenlavernij (COI Focus van 8 maart 2021, p.26). Zoals hoger aangegeven geeft de “iqama” van de verzoekende partij aan dat zij in Saudi-Arabië arbeider was en wordt de naam van haar werkgever op haar “iqama” vermeld. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart de verzoekende partij dat ze sinds 2009 in de toeristische sector werkt, alhoewel haar sponsor een bouwbedrijf was en daarvoor een computerbedrijf (NPO, p.12). Verder tijdens het persoonlijk onderhoud preciseert dat ze als “zelfstandige” werkte in de toeristische sector. De verzoekende partij verklaart dat zij dit werk tot eind 2016 gedaan heeft, maar dat vanaf 2013 het steeds moeilijker werd om in de toeristische sector te werken. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt verder dat zij een som geld diende te betalen “zodat ze verder kon werken als zelfstandige” (NPO, p.16). Op basis van de verklaringen van de verzoekende partij lijkt het erop dat zij toepassing maakte van het systeem van “free visa”.

Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart de verzoekende partij dat het sinds midden 2016 voor buitenlanders verboden is om in bepaalde sectoren te werken als je niet over de Saoedische nationaliteit beschikt. Het zou onder meer verboden zijn om in de toeristische sector te werken. Deze verklaringen van de verzoekende partij stemmen overeen met de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie (COI Focus van 8 maart 2021, p.16). De verzoekende partij heeft ook verklaard dat ten gevolge van nieuwe wetgeving zij voor haar vrouw en 5 kinderen maandelijks een bijdrage diende te betalen en zij aldus per maand 600 euro zou hebben moeten betalen (NPO, p.17).

Door de grote afhankelijkheid van de arbeidsmigrant (en eventuele familieleden) van zijn/haar werkgever/sponsor om een verblijfsstatuut te behouden en de onevenwichtige machtsverhouding tussen hen, is er veel marge voor misbruik en uitbuiting van de arbeidsmigranten. Verschillende bronnen noemen dit *kafala*-systeem een moderne vorm van slavernij, daar het onder andere een risico op mensenrechtenschendingen en uitbuiting met zich meebrengt. Volgens bepaalde bronnen bestaan er geen beschermingsmogelijkheden voor arbeidsmigranten tegen dit misbruik (COI Focus van 8 maart 2021, p.27-28). Het verkrijgen en het behouden van een verblijfsstatuut zijn de verantwoordelijkheid van de *kafeel*. Bij het niet verlengen wordt de arbeidsmigrant een illegaal en riskeert hij arrestatie en opsluiting in een van de detentiecentra verspreid in het land. Door de grote groep illegale werknemers in het land organiseerde de Saudische overheid arrestatiegolven, in 2013 en 2017, waarbij illegalen werden opgezocht, gevangengenomen en gedeporteerd. Deze arrestatieacties werden steeds voorafgegaan door een amnestieperiode waar de arbeidsmigranten de mogelijkheid kregen om hun verblijfsstatuut te regulariseren (COI Focus van 8 maart 2021, p.28-31).

Uit het geheel van de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij Saudi-Arabië verlaten heeft omwille van het *kafala*-systeem en de problemen die hiermee gepaard gaan. In het kader van de beoordeling van de nood aan internationale bescherming en een toekomstgerichte beoordeling dient aldus onderzocht te worden of de verzoekende partij bij een terugkeer naar Saudi-Arabië, haar land van gewoonlijk verblijf, opnieuw beroep dient te doen op dit *kafala*-systeem en dit systeem een risico op vervolging of ernstige schade inhoudt. Immers, in de informatie die de verwerende partij bijbrengt blijkt, zoals hoger reeds aangegeven, dat dit systeem door verschillende bronnen als een moderne vorm van slavernij beschouwd wordt.

Op basis van de elementen in het administratief en het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting, zonder bijkomend onderzoek in deze stand van zaken het beschermingsverzoek niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep. Een volledig en *ex nunc* onderzoek van alle juridische en feitelijke gronden is niet mogelijk. Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 maart 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS